

Historia, literatura i teologia Nowego Testamentu

Sesja 10: Marek, część 2, Syn Człowieczy i tajemnica mesjańska

Przez Dr. Ted Hildebrandt

to jest wykład dr. Teda Hildebrandta z kursu Historii, Literatury i Teologii Nowego Testamentu; wykład numer dziesięć na temat Księgi Marka, Syna Człowieczego i tajemnicy mesjańskiej.

A. Wprowadzenie i pominięcie Piotra jako bohatera [00:00-3:10]

A: Połącz AC; 00:000-8:39 Piotr w Ewangelii Marka

Kiedy ostatnio dyskutowaliśmy, w końcu wdarliśmy się do Księgi Marka, która przedstawiała Jezusa Chrystusa jako niesamowitego sługę Pańskiego. Skupiliśmy się na Marku i jego osobie oraz jego pochodzeniu jako młodej osoby, jego relacji z Barnabą, jego starszym kuzynem, i wyruszeniu w Pierwszą Podróż Misyjną z Pawłem i Barnabą. Po odejściu nastąpił rozłam między Pawłem a Janem Markiem, który faktycznie zerwał relację Barnaby i Pawła. Następnie pod koniec jego życia, ponowne zjednoczenie z Piotrem w Rzymie, a Piotr widząc Marka jako swojego syna, swojego „syna, syna duchowego”. Następnie również połączenie w 2 Tymoteusza 4:11 z Pawłem pod koniec jego życia, który zdaje sobie sprawę i mówi: „Chcę Marka z powrotem, jest dla mnie pożyteczny w posłudze”. To pokazało pojednanie po dużym rozstaniu z tym pod koniec życia Jana Marka, więc pod koniec życia Pawła.

Teraz chciałbym przyjrzeć się pewnym ogólnym rzeczom pod kątem wewnętrznych dowodów. Jeśli, jak mówi Papiasz, Jan Marek pisze jako tłumacz, jako interpretator Piotra i pisze historię Piotra, a w pewnym sensie ewangelię, to następujące rzeczy wydają mi się interesujące.

W Ewangelii Marka pewne rzeczy o Piotrze są pominięte, a jedną z nich jest jego chodzenie po wodzie. Kiedy Jezus chodzi po wodzie, jest to w Ewangelii Mateusza, rozdział 14, Piotr wychodzi z łodzi i idzie do Jezusa, i to jest wyjątkowa rzecz, reszta

uczniów zostaje w łodzi, a Piotr wychodzi. Ta historia o chodzeniu po wodzie nie znajduje się w Ewangelii Marka. To jest historia Piotra, jest dość interesująca. Obietnica kluczy Królestwa w Ewangelii Mateusza 16 nie jest tutaj wspomniana. „Za kogo ludzie mnie uważają?” Piotr mówi: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”, a Jezus mówi: „Ty jesteś Piotr, na tej skale zbuduję mój kościół”, a Piotr otrzymuje klucze Królestwa. Ta historia w ogóle nie jest wspomniana w Ewangelii Marka. Podatek świątynny, Ewangelia Mateusza 17, wspomina o tym podatku świątynnym. „Czy twój pan płaci podatek świątynny?” Piotr mówi: „Oczywiście, że tak”. Idzie do Jezusa i mówi: „Hej, Jezusie, czy zapłaciłeś podatek świątynny?” Jezus mówi: „Zejdź i złap rybę. Kiedy wyciągniesz rybę, znajdziesz monetę”. Ta moneta ma zapłacić tylko za Jezusa i Piotra. Nie za pozostałych 11, tylko za Piotra i Jezusa. Więc to jest podatek świątynny. Piotr jest znowu w wyjątkowej pozycji tam z Jezusem. Żadna z tych historii, w których Piotr jest bohaterem i pokazuje wyjątkową relację z Jezusem, nie jest wymieniona w Księdze Marka.

B. Włączenie błędów Piotra [3:10-5:06]

Z drugiej strony, co jest, to trzy błędy Piotra, kiedy Piotr to spieprza. W tym samym rozdziale, kiedy Jezus mówi: „Ty jesteś Piotrem, na tej skale zbuduję mój kościół”, chwilę później Jezus mówi im, że będzie cierpiał, że umrze. Wtedy Piotr gani Jezusa i mówi: „Jezu, nie będziesz cierpiał i nie umrzesz. Ty jesteś Mesjaszem”, a Jezus zwraca się do Piotra i mówi: „Idź precz ode mnie, szatanie!” Ten fragment znajduje się następnie w Ewangelii Marka.

Przemienienie jest podobne; Piotr, Jakub i Jan idą z Jezusem na Górę Przemienienia. Mojżesz i Eliasza pojawiają się tam, a Jezus jest olśniewająco biały i zostaje przemieniony na ich oczach. Wtedy Piotr, jak zwykle, mówiąc, mówi: „zróbmy trzy sukkah, zróbmy trzy chaty: jedną dla Mojżesza, jedną dla Eliasza i jedną dla ciebie”. A potem nagle z nieba zstępuje głos i mówi: „Chwila, Mojżeszu i Eliaszu, nie, to mój syn”. Ten niebiański głos go naprostował. To jest przemienienie. To znowu znajdujemy w Księdze Marka.

Na koniec są zaparcia Piotra, kiedy kogut pieje i Piotr zapiera się Pana trzy razy i kogut pieje i Piotr zapiera się Pana od tych służących, które mówią: „Jesteś z Galilei, znasz tego gościa”. Piotr przysięga, że nie zna Jezusa i zapiera się. Potem Piotr wychodzi i gorzko płacze.

Te trzy rzeczy są w księdze Marka. To trochę zabawne, ale myślę, że dla wielu z nas, gdy popełnisz błąd i coś spieprzysz, pamiętasz to o wiele lepiej niż wtedy, gdy zrobiłeś coś dobrego. Więc wydaje się, że negatywy — często mogę pisać recenzje studentów i dostajesz wspaniałe recenzje studentów, a potem jedną złą, w której ktoś cię krytykuje i zasadniczo pamiętasz tę, która krytykuje jedną spośród setek, którym podobały się zajęcia. Po prostu tak już jest.

Wizja C. Piotra i komentarz Marka na temat czystych zwierząt i uczciwości biblijnej [5:06-8:39]

Więc Piotr tak mówi. A oto komentarz Piotra i myślę, że to jest interesujące, co pojawia się tutaj w kontekście tego stwierdzenia w rozdziale 7, i pozwólcie mi to przeczytać tutaj z samego tekstu. Marek rozdział 7 werset 19; i to wydaje się być - i powinienem to trochę wyjaśnić; kiedy Piotr w Dziejach Apostolskich, Piotr będzie miał wizję, w której te zwierzęta zejdą, i będą to nieczyste zwierzęta, i zasadniczo głos z nieba lub cokolwiek innego powie: „Piotrze, wstań i zjedz te nieczyste zwierzęta”. Piotr sprzeciwia się temu, mówiąc: „Hej, te usta są koszerne, człowieku, nigdy nie dotknąłem niczego, co jest nieczyste”. Więc Piotr naprawdę sprzeciwia się jedzeniu nieczystych zwierząt, a potem głos mówi: „Nie, Piotrze, nie nazywasz nieczystym tego, co ja nazywam czystym”. Miało to związek z pracą z poganami i tym, czy poganie muszą jeść koszerne i czy poganie muszą być obrzezani. I tak Paweł, Piotr i inni, Rada Jerozolimska w Dziejach Apostolskich 15, pracowali nad tym pojęciem, czy poganie muszą jeść koszerne i czy muszą być obrzezani. Decydują „Nie, nie muszą być obrzezani i nie muszą jeść koszerne”. Więc dostajesz to stwierdzenie w Ewangelii Marka, które wydaje się być małym dodatkiem od Piotra, który mówi: „Gdy odszedł od tłumu i wszedł do domu, uczniowie jego pytali go o tę przypowieść. „Czy jesteście tak otępiali” - zapytał - „czy

nie widzicie, że nic, co wchodzi do człowieka z zewnątrz, nie może go uczynić nieczystym. Bo nie wchodzi do jego serca, ale do żołądka i przez ciało wychodzi”. A w nawiasach czytasz: „Mówiąc to, Jezus uznał wszystkie pokarmy za czyste”. Więc wydaje się, że Piotr by to wychwycił, biorąc pod uwagę tę niebiańską wizję, którą miał w Dziejach Apostolskich, zbliżając się do Rady Jerozolimskiej. Mówimy więc, że Piotr zapewne zaczerpnął tę myśl z Dziejów Apostolskich, rozdziały 10 i 11.

Podoba mi się w tym szczerść, uczciwość i otwartość Pisma Świętego. W wielu innych księgach i starożytnych dokumentach Bliskiego Wschodu, wielki król jest opisany jako ta cudowna osoba, która czyni wszystkie te cudowne rzeczy, a ten legendarny bohater został przedstawiony niemal bez żadnych błędów. Podczas gdy w Piśmie Świętym widzimy tutaj Piotra, jednego z największych apostołów (wiesz, Piotr, Jakub i Jan są najbliżej Jezusa) i kilka punktów, w których Piotr jest najbliżej; chociaż niektórzy dyskutują z Janem, ale uczciwość biblijna, że wszyscy apostołowie, wszyscy ci dwunastu facetów siedzących na szczycie kościoła, którzy zasiadą na dwunastu tronach, sądząc plemiona Izraela, wszyscy dwunastu z nich ma problemy. Więc Biblia zasadniczo na to wskazuje, a moim zdaniem chodzi o to, aby odejść od istot ludzkich i powiedzieć, że my jako istoty ludzkie wszyscy mamy problemy, a Biblia jest historycznie dokładna. Innymi słowy, Biblia nie daje nam śnieżnej roboty, nie daje nam legendarnej opowieści o tym wielkim bohaterze, ale mówi nam, że ten bohater ma brodawki, tak jak my wszyscy. Więc wskazuje na to i myślę, że wskazuje na tę historyczność tych dokumentów; że nie są one tworzone, aby ktoś wyglądał dobrze.

D. Kiedy napisano Ewangelię Marka? [8:39-10:58]

B: Połącz DE; 8:39-15:53; Data i cuda

Kiedy więc napisano Ewangelię Marka? Piotr, związek z Piotrem, Piotr umrze prawdopodobnie około 65 r. n.e. Piotr umrze w Rzymie, jak powiedzieliśmy, ukrzyżowany głową w dół. Dlatego to, czego potrzebujesz, to to, że Piotr będzie musiał być obecny, aby ratyfikować Ewangelię Marka, innymi słowy, Piotr prawdopodobnie da swój imprimatur temu Markowi, że to, co napisał, było poprawne. Więc chcę powiedzieć,

że prawdopodobnie przesuwam to Marka przed 65 r., na pewno, przed śmiercią Piotra. Więc to byłby pewien rodzaj granicy chronologicznej.

Porządek synoptyczny, czym jest ten synoptyczny? Synoptyczny, synoptyczny, optyczny oznacza „oko”, jak u optometrysty. Synoptyczny oznacza „jednym okiem”. Mateusz, Marek i Łukasz są nazywani Ewangeliami synoptycznymi. Widzą Chrystusa jednym okiem. Dużo treści Marka, prawdopodobnie 80, 90% Marka (przyjrzymy się temu później) znajduje się w Ewangeliach Mateusza i Łukasza, które są dzielone między Mateusza, Marka i Łukasza. Opowiadają tę samą historię Jezusa. Więc dostajesz tę samą historię Jezusa, Ewangelie synoptyczne, Mateusz, Marek i Łukasz opowiadają ci tę samą historię. Potem przychodzi Jan, a Jan będzie jak twoje drugie oko. Chcesz postrzegania głębi? Potrzebujesz dwojga oczu. Jan jest całkowicie inny, około 90% unikalnego materiału Jana. Więc Mateusz, Marek i Łukasz, Ewangelie synoptyczne dają nam jeden obraz Jezusa, a Jan daje nam drugi.

Więc w Ewangeliach synoptycznych większość ludzi dzisiaj wzięłaby priorytet Marka, to znaczy, że Marek był pierwszy, a Mateusz i Łukasz czerpali z Marka. Więc to by zepchnęło Marka w dół, niektórzy myślą, nawet do 40, 45 lub 50 r. n.e. Wiecie, jeśli chodzi o to, że Marek jest pierwszą ewangelią, Mateusz i Łukasz pisali później. Więc Marek prawdopodobnie jest najwcześniejszy.

E. Odpowiedź krytyków na cuda i prorocтва [10:58-15:53]

Co jest interesującego w rozdziale 13, wersecie 2, gdzie Marek składa następujące oświadczenie: „Czy widzisz wszystkie te budowle?” Jezus odpowiedział: „Nie zostanie tu kamień na kamieniu. Wszyscy tutaj zostaną zwaleni”. Jezus siedział na Górze Oliwnej naprzeciwko świątyni.

Co jest tu ciekawe, to fakt, że świątynia zostanie zniszczona w 70 r. n.e. Krytycy teraz – dwie rzeczy, których krytycy nienawidzą w Biblii, kiedy krytycy patrzą na Biblię, są dwie rzeczy, które doprowadzają ich do szału. Jedną z nich są cuda. Więc patrzysz na cuda w Biblii, krytycy muszą się pozbyć cudów: więc Piotr chodzący po wodzie, Jezus zmartwychwstały (staje się dla nich duchowym zmartwychwstaniem), Jezus

uzdrawiający, wskrzeszający młodą dziewczynę z martwych, wskrzeszający Łazarza z martwych, Jezus uzdrawiający trędowatego; i nakarmienie 5000. Muszą się pozbyć tych cudów; nawiasem mówiąc, mamy też mnóstwo cudów w Starym Testamencie: Mojżesz, przejście przez Morze Czerwone i Jozue chodzący po Jerychu i zawalenie się murów. Jest mnóstwo przykładów: Eliasz i Elizeusz czyniący cuda i pioruny z nieba. Więc zasadniczo krytycy muszą się pozbyć cudów, ponieważ krytycy twierdzą, że wszystko jest ustalone tak, jak jest. Innymi słowy, prawa naturalnej przyczyny i skutku, prawa naukowe nie zmieniają się. Cuda są poza tym. Cuda są poza tym, więc mówią, że cuda nie mogą się zdarzyć i muszą pozbyć się cudów z Biblii.

Drugą rzeczą, której muszą się pozbyć, są proroctwa predykcyjne. W pismach masz te przepowiednie, powiedzmy na przykład w 1 Królów 13, gdzie jest powiedziane „Jozjasz spali na ołtarzu kości kapłana”, a Jozjasz nie miał żyć przez kolejne 300 lat. Więc ta przepowiednia została dokonana 300 lat przed życiem Jozjasza i nawet mówi, co zrobi i podaje jego imię. To samo z Cyrusem, chcesz, żeby ludzie naprawdę oszaleli, wchodząc w Cyrusa i przepowiednie, które są dokonane na Cyrusa w Księdze Izajasza. Ponieważ przewiduje, że Cyrus będzie prawie jak postać Mesjasza, rodzaj sługi Pana i namaszczonego. Mówi, co Cyrus robi z imienia, od czasów Izajasza. Więc wtedy krytycy podzielią to na drugiego, trzeciego, czwartego, ile chcesz Izajaszy. Zasadniczo powiedzą: „Nie, to zostało spisane znacznie później, w czasach Cyrusa”. Traktują Księgę Daniela w ten sam sposób, Daniel czyni wszystkie te przepowiednie: Antioch Epifanii ... i będą musieli obniżyć datę, ponieważ nie mogą mieć proroctw predyktywnych, ponieważ kto sam może przewidzieć przyszłość? Tylko Bóg może przewidzieć przyszłość.

To właśnie się tu dzieje, Marek zapisuje słowa Jezusa, a Jezus mówi to w 32 lub 33 r. n.e., przed śmiercią, zabierają go i pokazują mu wielką świątynię, którą Herod przebudował z drugiej świątyni. I zasadniczo mówi: „Każdy kamień zostanie zrzucony”. Kiedy Rzymianie przybędą (70 r. n.e.), wyrównują teren i zrzucają kamienie. Gdybyście byli na *Get Lost in Jerusalem* w South Wall Excavations, to faktycznie wykopali i pokazali te ogromne głazy, które były częścią konstrukcji drugiej świątyni. Rzymianie

następnie odsunęli te kamienie, zrzucili je na 60, 70 stóp. Uderzyli w rzymską drogę i te ogromne głazy, a mówię prawdopodobnie o wymiarach 5 i 6 stóp na 5 i 6 (to dużo skały, gdy zaczynasz 5 stóp x 5 stóp x 5 stóp). To dużo skały, aby zrzucić na 60 stóp. Wybił dziury w tych rzymskich drogach. Te rzymskie drogi, które były tak dobrze zbudowane z tych kamiennych płyt, a potem uderza w nie ta skała. Widzisz to przebicie dokładnie na rzymskich drogach i to dokładnie spełniło to, co powiedział Jezus. Jezus powiedział, że świątynia zostanie zburzona, a wszystkie skały zburzone i dokładnie tak się stało.

Krytycy tego nie lubią, więc twierdzą, że Jezus tego nie przewidział. Mamy więc *vaticinium post eventum*, proroctwo po wydarzeniu. Innymi słowy, Marek pisze to po zniszczeniu świątyni, a te słowa są następnie ponownie wkładane w usta Jezusa. Proroctwo po tym, jak wydarzenie się wydarzyło, a następnie zostało ponownie włożone w usta Jezusa. W ten sposób krytycy pozbywają się tego proroctwa. Problem polega na tym, że Marek został napisany przed 65 rokiem, świątynia w Jerozolimie nie została zniszczona aż do 70 roku n.e., czyli co najmniej 5 lat później. Wiele osób uważa, że Marek został napisany dużo wcześniej niż 65 rok n.e., więc to jest problem krytyków. Więc kiedykolwiek dojdiesz do tego wielkiego proroctwa, które przewiduje Jezus, zawsze będą sięgać do proroctwa po wydarzeniu, które zostało wstawione do tekstu później.

F. Audycja rzymska Marka – Język [15:53-18:55]

C: połącz publiczność FH Marka; 15:53-25:57

Do kogo napisano Ewangelię Marka? Do kogo napisano Ewangelię? Próbowaliśmy zasugerować, że zanim prawdopodobnie pojawili się nieżydowscy odbiorcy. Historia Kościoła mówi, że została napisana w Rzymie. Euzebiusz, wczesny ojciec kościoła – właściwie nie był tak bardzo wczesnym ojcem kościoła, jak raczej wczesnym historykiem kościoła około 325 r. n.e. Papiasz, na początku drugiego wieku, zapisuje, że Marek prawdopodobnie pisał z Rzymu do Rzymian, więc otrzymujesz zupełnie inny obraz niż ten, który otrzymałeś w przypadku Ewangelii Mateusza. Ewangelia Mateusza jest napisana dla Żydów, Ewangelia Marka jest napisana dla

Rzymian, zupełnie inna perspektywa.

Jego obecność w Rzymie jest potwierdzona. Przyjrzelśmy się już 1 Piotra 5:13, gdzie Piotr mówi: „Hej, jestem w Babilonie, człowieku. Ludzie w Babilonie przesyłają pozdrowienia, podobnie jak mój syn Marek”. Powiedzieliśmy, że Babilon był słowem kodowym dla „Rzymu”. To jest dobrze znane. Zatem Jan Marek był z Piotrem w Rzymie, a to jest tam, więc bardzo dobrze można to napisać do Rzymian. I Kolosan 4 również ma podobną rzecz, gdzie odnosi się do Jana Marka w Rzymie.

Więc Marek prawdopodobnie został napisany w Rzymie; przykłady nieżydowskich typów rzeczy. Tłumaczy, Marek tłumaczy aramejskie frazy. Więc na przykład, i wiele z nich, które znacie, *Talitha kum* w rozdziale 5 werset 41, Jezus uzdrowi tę małą dziewczynkę (wskrzesi ją z martwych), i zasadniczo przychodzi do dziewczynki i mówi, *talitha kum*. Co oznacza, *talitha* oznacza „mała dziewczynka”, *kum* oznacza „wstań, powstań”. Więc „mała dziewczynka, wstań”. A potem dzieje się to, co się dzieje w Ewangelii Mateusza, rozdział 5, werset 41, gdzie jest powiedziane: „Ująwszy ją za rękę, rzekł do niej: *Talitha kum*”. To jest aramejski tekst i Żyd wiedziałby, co to znaczy, ale w nawiasach Marek pisze, że ponieważ pisze do rzymskiej publiczności (którzy nie znają aramejskiego), mówi: „[co oznacza: „dziewczynko, mówię ci, wstań”.] Tak więc wyjaśnia te frazy.

Przyjrzyjmy się słowu *boanerges*. Jakub i Jan, jak jest tutaj napisane, pozwólcie mi przeczytać rozdział 3, werset 17: „Jakub, syn Zebedeusza, i jego brat Jan (obaj synowie Zebedeusza) nadał im imię [lub przydomek *Boanerges*], co oznacza [a potem tłumaczy to] Synowie Gromu”. Teraz, kiedy mówi „synowie gromu”, czy to oznacza, że Zebedeusz, ich ojciec, był człowiekiem gromu? Wy jesteście synami gromu, co oznacza, że Zebedeusz był człowiekiem gromu, nie; kiedy mówi synowie gromu, oznacza to, że mają tę cechę. Więc kiedy nazywasz kogoś synem czegoś, nie mówisz o jego ojcu, stwierdzasz, że oni sami mają tę cechę. Tak czy inaczej, Marek tłumaczy *Boanerges*, „synowie gromu”.

G. Audjencja rzymska u Marka – zwyczaje, prawo i geografia [18:55-22:54]

Wyjaśnia żydowskie zwyczaje. Więc żydowskie zwyczaje, pozwólcie, że dam wam kilka przykładów z Marka 14:12. Mówi: „W pierwszy dzień Święta Przaśników, kiedy zwyczajowo ofiarowuje się baranka paschalnego”. Tak więc baranek paschalny jest ofiarowywany pierwszego dnia Święta Przaśników. Święto Przaśników będzie trwało siedem dni, ale pierwszego dnia Święta Przaśników jest Pascha, kiedy baranek paschalny i rzeczy, o których dowiedziałeś się z Wyjścia 12. Więc Marek mówi: „W pierwszy dzień Święta Przaśników, kiedy zwyczajowo ofiarowuje się baranka paschalnego, zapytali Go uczniowie Jezusa: 'Gdzie chcesz, abyśmy poszli, abyśmy przygotowali Ci Paschę do spożycia?'" Tak więc „kiedy zwyczajowo ofiarowuje się baranka paschalnego”, to wyjaśnienie nie byłoby potrzebne, gdyby słuchaczami byli Żydzi. Jeśli byłeś Żydem, obchodziłeś Paschę w każdym roku swojego życia i dokładnie wiedziałeś, kiedy zabijano baranka paschalnego.

A teraz coś większego, rozdział 7, werset 2, już to omawialiśmy, ale jest to ciekawe. Kiedy faryzeusze mówią: „niektórzy z jego uczniów jedli jedzenie nieczystymi rękami (czyli nieumytymi)”. Następnie w nawiasach masz wyjaśnienie: „[faryzeusze i wszyscy Żydzi nie jedzą, jeśli nie obmyją rąk, trzymając się tradycji starszych, gdy wracają z rynku]”. Nie musiałbyś tego wyjaśniać Żydowi. Musiałbyś to zrobić, ponieważ poganin, Rzymianin, nie zrozumiałby, dlaczego Żydzi cały czas myli ręce? Więc Marek znowu podaje obszerne wyjaśnienie, pokazując pewien rodzaj nieżydowskiej perspektywy.

Nie ma o tym wzmianki w Ewangelii Marka, w Ewangelii Mateusza jest napisane: „Jezus powiedział: Nie przyszedłem znieść Prawa, ale je wypełnić”. Wiele mówi się o Torze, prawie, ten werset nie jest wspomniany w Ewangelii Marka. Ponownie, w przypadku rzymskiej publiczności, gdy mówisz „Nie przyszedłem znieść Prawa, ale je wypełnić”, mówisz „prawo” Rzymianinowi, prawdopodobnie myśli o niektórych rzymskich postępowaniach prawnych w Senacie, które toczą się w Rzymie, a nie o Mojżesz. Nie byłoby zbyt świadomi Mojżesza.

Więc wysłanie dwunastu, pamiętajcie, jak powiedzieliśmy, że wysłanie dwunastu

było tylko do Żydów, a nie do pogan. Ten fragment o wysłaniu dwunastu w Ewangelii Mateusza 10 nie znajduje się w Księdze Marka. On po prostu pomija całą tę kwestię wysłania dwunastu. To ma sens, ponieważ Żydzi, kiedy po raz pierwszy wysłali dwunastu, było to tylko do domu Izraela, a nie do pogan. Więc Marek to pomija.

Marek wyjaśnia geografię. Rzymianie nie znali geografii Palestyny. Nie mogli wejść na mapy Google i tam pojechać, żeby zobaczyć, jak tam jest. Więc to, co się dzieje, to w rozdziale 13, wersecie 3, gdzie jest napisane: „A Jezus siedział na Górze Oliwnej naprzeciw świątyni”. Więc to, co masz, to Góra Oliwna, około 2700 stóp wysokości, wzgórze świątynne (prawdopodobnie około 2300 stóp), i więc to, co masz, to to, że schodzi w dół do doliny, Cedron lub Jozafat, wychodzi z drugiej strony. Więc jeśli jesteś na Górze Oliwnej, jesteś naprzeciwko świątyni. Więc, dzisiejsza Kopuła na Skale, a jeśli niektórzy z was byli w programie Get Lost in Jerusalem, widzieliście, że Góra Oliwna góruje nad tą świątynią, obszarem świątyni. Więc Marek mówi, że tego nie wiedzą. Więc mówią, że Jezus jest na Górze Oliwnej. Oni nie znają różnicy między Górą Oliwną a Górą Hermon. Marek mówi: „nie, nie, Góra Oliwna naprzeciwko świątyni”. Więc znowu, nie musiałbyś tego tłumaczyć Żydowi, który poszedł na ucztę do Jerozolimy i zna Górę Oliwną. Musiałbyś to wyjaśnić Rzymianinowi.

H. Publiczność łacińska – język i wspomniane rzymskie [22:54-25:57]

Więc łacińska publiczność, oto coś z języków (i znowu to nie jest wielka sprawa), ale to ciekawe. Bierze pewne greckie frazy i podaje ci ich łacinę. Ponownie, nie zrobiłbyś tego, gdybyś pisał do żydowskiej publiczności, ale gdybyś pisał do łacińskiej lub rzymskiej publiczności, posunąłbyś się do rzymskiego kontekstu. Więc *aulace*, co oznacza „pałac”, *aulace* jest greckie, oznacza „pałac”, ale potem Marek mówi, „to jest *pretorium*”. A kiedy widzisz słowo „*praetorium*”, i sprawdziłem to tutaj, niektórzy moi uczniowie mieli łacinę, kiedy widzisz końcówkę –ium, to z pewnością jest łaciński termin, *praetorium*, co zasadniczo oznacza pałac. Z Marka 15:16 wynika, że Marek przeszedł z greki i dodaje do tego tego rodzaju łacińskiej frazeologii, *pretorium*, po prostu, aby zrozumieli, że mówi o pewnym typie pałacu. Więc to pokazuje wpływ

łaciński lub rzymski. Nie jestem wielkim fanem łaciny; Miałem trochę łaciny, ale zawsze mówię, że łacina wydawała się być zerżnięta z połowy języka greckiego. Więc jeśli uczyłeś się łaciny, to bardzo naturalne jest, aby uczyć się greki, ponieważ są one tak podobne pod wieloma względami.

A oto jeszcze jeden, i to jest w zasadzie dość dziwne. Myślę, że to jest w zasadzie całkiem zabawne, więc pozwólcie mi to zrobić. Czy pamiętacie, był Szymon Cyrenejczyk, który miał nieść krzyż Jezusa i został tak pobity, że ledwo mógł nieść krzyż. Musiał nieść swój własny krzyż na Golgotę. Jezus nie mógł nieść krzyża, ponieważ był osłabiony. Więc stało się tak, że złapali tego gościa, Szymona Cyrenejczyka, pochodził z Cyreny. Gdzie jest Cyrena? Nie mogę tego zrobić moją ręką, ale założmy, że moja ręka jest butem Italii. To jest but Italii, Cyrena leży tuż za Morzem Śródziemnym w Libii. Okazuje się, że wspomniano o Rzymianach. Rufus i Aleksander, okazuje się, że to dzieci Szymona Cyrenejczyka. Szymon Cyrenejczyk, który niósł krzyż Jezusa, jego dzieci Rufus i Aleksander zostali chrześcijanami, a Marek wspomina o nich w rozdziale 15, wersecie 21, podobnie jak Paweł w Księdze Rzymian. Oczywiście, że księga Rzymian jest napisana do Rzymian (to ma sens), więc Rzymianie są pisane do Rzymian, a w rozdziale 16, wersecie 30, Paweł pozdrawia wszystkich tych ludzi i ich matki. Paweł robi to wielkie pozdrowienie na końcu księgi Rzymian, a dwie z osób, które pozdrawia, to Rufus i Aleksander. Okazuje się, że Marek również ich pozdrawia. Paweł pisze do Rzymu, sugestia jest taka, że Rufus i Aleksander są w Rzymie, więc pasuje to do tamtejszego kontekstu rzymskiego.

I. Ramy koncepcyjne i cel pisanie Marka [25:57-28:09]

D: Połącz IK; 25:57-35:15; Cel, Ewangelia, cytaty ze ST

Księga Marka wydaje się mieć rzymskie ramy koncepcyjne. Teraz jest to trochę bardziej abstrakcyjne, ale zasadniczo pojęcie władzy, innymi słowy, władza jest ważna w księdze Marka. Jezus robi wszystkie te rzeczy autorytatywnie z władzą. Rzym jest w mocy. Więc zobaczysz Gergaseńczyka demonicznego w Gergasie z legionem demonów wrzuconych w świnie i świnie biegnące w dół wzgórza. Marek rozwija to szeroko. Więc

masz demony. Tłumy; Jezus ma tak wiele tłumów; Jezus nie może dokonać niektórych swoich cudów. Jezus wsiada do łodzi, ponieważ jest tak wiele tłumów. Tłumy: to pasuje do rzymskiej sceny; bankiety, to również pasuje do Rzymu. Więc więc jest to trochę abstrakcyjne, bardziej abstrakcyjne, ale władza, demony, tłumy i bankiety. To są rzeczy, które wydają się pasować do rzymskiego scenariusza.

Więc to, co próbuję zasugerować do tej pory, próbując zrozumieć odbiorców, do których pisał Marek, próbujemy również zrozumieć, kim był Marek. Musisz wiedzieć coś o autorze, aby zrozumieć księgę, i myślę, że musisz również zrozumieć, jaka jest relacja między autorem a odbiorcami. Jaki kryzys lub cokolwiek innego skłoniło tego autora do spisania tych rzeczy dla tych odbiorców. Więc jaka była dynamika między tymi dwoma i okazuje się, że zarówno autor, jak i odbiorcy są ważni. Teraz, możliwe, że apostołowie zaczęli wymierać, a ludzie w Rzymie przyszli do Marka i powiedzieli: „Marku, czy mógłbyś to spisać? Znasz Piotra lepiej niż ktokolwiek inny. Znasz apostołów; byli w twoim domu, kiedy sprawowali Wieczerzę Pańską (wszystko tego typu). Marku, proszę, napisz nam ewangelię”. Więc mogło być tak, że uczniowie się starzeli i przemijali, było wezwanie do napisania ewangelii do Rzymian, aby powiedzieć: „Hej! Chcemy dowiedzieć się o Jezusie. Powiedz nam, co wiesz o Jezusie”. Wtedy Marek był w stanie zinterpretować, czyli opowiedzieć historię Piotra.

J. Przedstawienie Chrystusa – Pierwsza Ewangelia [28:09-31:19]

Teraz przyjrzyjmy się przedstawieniu Chrystusa w Ewangelii Marka. Jak Marek przedstawia Chrystusa? Nie chcę mocno uderzać w ten pierwszy punkt. Pozwólcie mi tylko powiedzieć, że moim zdaniem Marek jest streszczeniem. Piotr podsumowuje ewangelię. W Dziejach Apostolskich rozdział 10 werset 34-43 Piotr wygłasza krótkie kazanie, krótkie streszczenie kazania, nieco poniżej 10 wersetów (około 9 wersetów), Piotr podsumowuje ewangelię Jezusa Chrystusa w Dziejach Apostolskich rozdział 10 werset 34 i kolejne. Okazuje się, że Ewangelia Marka, jeśli porównasz to krótkie streszczenie kazania, które wygłosił Piotr, z Ewangelią Marka, pasują do siebie jak rękawiczki. Tak więc jest to interesujące połączenie między tym kazaniem Piotra a

Księgą Dziejów Apostolskich, ponieważ Marek pisze ewangelię Piotra, że tak powiem.

Więc Marek jako pierwszy nazwał swoją księgę „ewangelią”, i tak naprawdę nie sędzę, żeby to było określenie gatunku, że powiedział: „Napiszę ewangelię”, jak było: Mateusz był ewangelią, Marek był ewangelią, Łukasz był ewangelią, a Jan był ewangelią. Ewangelia jako gatunek literacki, nie sędzę, żeby to było to, do czego się odnosił. Nazywa ją pierwszą ewangelią i identyfikuje ją jako ewangelię. Nazywa ją *eu-aggelion*, co jest ewangelią, słowem oznaczającym „ewangelię” po grecku. *Eu* oznacza „dobry”. Więc jeśli powiesz eufemizm, co to jest eufemizm? Mówisz eufemizm, jeśli założymy, że ktoś umarł i mówisz, że ta osoba wyzionęła ducha, to nie jest eufemizm. Wyzionęła ducha to bardzo negatywne słowo, więc co byś powiedział? „Umarli”. Innymi słowy, umarli lub poszli na spoczynek lub coś w tym stylu. Eufemizm to powiedzenie czegoś dobrego o czymś. Eulogia, czy kiedykolwiek słyszałeś, jak ktoś wygłasza mowę pogrzebową? Mój tata, po śmierci, powiedział, że nie chce, aby ktokolwiek wygłaszał mowę pogrzebową o nim. Eulogia, *eu* oznacza „dobry”, *logy* jest jak *logos*, oznacza „dobre słowo”. Więc zwykle, gdy ktoś umiera, mówią dobry *logos*, dobrą mowę pogrzebową o tej osobie. I tak tutaj masz *eu-aggelion*, możesz tu zobaczyć coś w rodzaju anioła, prawda? Anioł? Właściwie pierwsze *g* zmienia się w *n* w języku greckim, więc jest to *eu-aggelion*, *eu-aggelion* oznacza „dobrą wiadomość”. Czym jest anioł? Anioł jest po prostu posłańcem. Słowo *aggelos* oznacza „posłaniec”. Nie oznacza to koniecznie, że mieli skrzydła, oznacza po prostu posłańca. Więc gospel jest dobrą wiadomością.

Ewangelia jest proklamacją. To, co pisze Marek, jest proklamacją dobrej nowiny lub dobrego przesłania. Tak więc Marek, w pierwszym wersecie swojej księgi, identyfikuje to w ten sposób.

K. Marek cytuje Izajasza [31:19-35:15]

Teraz jest kilka innych rzeczy związanych z tym pierwszym wersetem, na które chciałbym zwrócić uwagę w Ewangelii Marka. Pozwólcie mi po prostu zatrzymać się i przeczytać pierwszy werset Księgi Marka. Zauważycie, że w Ewangelii Mateusza

również przyjrzelśmy się pierwszemu wersetowi dość sporo. Myślę, że w pierwszym wersecie przedstawia to, co robi.

I tak w Ewangelii Marka rozdział 1 werset 1 mówi tak: „początek ewangelii (lub *eu-aggelion* , dobra nowina) początek dobrej nowiny o Jezusie Chrystusie, Synu Bożym. Jest napisane u proroka Izajasza: „Poślę przed tobą mego anioła, który przygotuje drogę twoją. Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, Wyprostujcie ścieżki dla Niego”. I tak Jan przyszedł chrzcić w regionie pustynnym. Teraz to rodzi pewne pytania tutaj z tego pierwszego wersetu. To, co dostajesz, to coś takiego. Czy Jan Marek źle cytuje Pismo? Pozwólcie mi to przeczytać jeszcze raz i powiedzieć, gdzie Jan Marek, a zamierzam powiedzieć, że popełnia tutaj błąd, mówi: „jest napisane u proroka Izajasza: „Poślę przed tobą mego anioła, który przygotuje drogę twoją”. Czy to jest z Izajasza? Mówi: „Napisano u proroka Izajasza: 'Poślę przed tobą mego posłańca'”. To nie jest z Izajasza, to jest z Malachiasza 3:1. To nie jest z – mówi, że prorok Izajasz mówi: „Poślę przed tobą mego posłańca”. To jest z Malachiasza, nie z Izajasza. Pozwólcie, że po prostu przeczytam wam Malachiasza 3:1. „Oto Ja poślę mego posłańca, który przygotuje drogę przede mną”. To jest to, co cytuję. „Nagle przyjdzie do swojej świątyni Pan, którego szukacie, i anioł przymierza, którego pragniecie, przyjdzie”, mówi Pan Wszechmogący”. Więc niektórzy mówią, że Marek błędnie zacytował Stary Testament. W rzeczywistości powiedział, że to było z Izajasza, ale tak naprawdę było to z Malachiasza.

Czy znasz szczerą prawdę? To nie jest tylko z Malachiasza. To „patrz, posyłam tego posłańca, aby szedł przede mną”, to w rzeczywistości echo z Księgi Wyjścia 23, myślę, że to werset 20. Więc jest echo w Księdze Wyjścia 23:20. Jest to echo konkretnie z Księgi Malachiasza rozdział 3, a co mówi następny werset? Następny werset mówi: „Poślę przed tobą mego posłańca, który przygotuje ci drogę”, a to jest Malachiasz. „Głos wołającego na pustyni”, to jest Izajasz 40:3. Więc to, co robi tutaj Marek, to cytat złożony; mówi, że Izajasz powiedział to, ponieważ Izajasz jest wielkim prorokiem. Kim jest Malachiasz? Wiesz, większość ludzi prawdopodobnie nie wiedziałaby. Mówisz, że nie znaliby Malachiasza w Rzymie, ponieważ — często mówiłem, że Malachiasz jest

ostatnim z włoskich proroków. Nazywa się Malachiasz, ale ja nazywam go Malachiaszem, ostatnim z włoskich proroków, ale Włosi mogli go znać. Nie, nie, to żart. Ale to, co masz tutaj, to ten złożony cytat, w którym powtarza myśl z Księgi Wyjścia. Cytuje konkretnie Księgę Malachiasza i miesza ten cytat z Księgi Izajasza, który odnosi się do Jana Chrzciciela, jak zobaczymy w następnym wersecie. Następnie mówi „jak powiedział Izajasz”. Innymi słowy, nie wymienia i mówi „właściwie robię złożony cytat z Księgi Wyjścia, Malachiasza i Izajasza”, po prostu cytuje Izajasza jako główne miejsce, do którego się odnosi. Nawiasem mówiąc, oni nie robią przypisów, tak jak my, gdzie każdy mały szczegół musi być oznaczony przypisem. On po prostu cytuje ważną osobę, którą cytuje.

L. Marek potwierdza Bóstwo Chrystusa [35:15-40:13]

E: Połącz LN; 35:15-46:13; Bóstwo i człowieczeństwo Chrystusa w Ewangelii Marka

Ale teraz, co jest dla mnie interesujące, posłaniec, który przygotowuje drogę przed tym momentem, wydaje się zmieniać w cytacie. Cytat, który przytacza, nie cytuje dokładnie Malachiasza i chcę zobaczyć – czy wiesz o zaimkach osobowych? Zaimki osobowe są ważne. Mamy zaimek pierwszej osoby, który jest czym? „Ja”. Mamy drugi zaimek, który jest „ty”, i mamy trzeci zaimek osobowy, który jest „on, ona” lub „ono”. Więc masz „ja” (pierwsza osoba), „ty” (druga osoba), „on/ona/ono” (trzecia osoba). Teraz spójrz, co się tutaj dzieje. Mówi: „Posyłam mego posłańca przed TOBĄ”, w Ewangelii Marka jest powiedziane „ty”, ale jeśli wrócisz do Malachiasza, co właściwie mówi Malachiasz? Oto, co tak naprawdę mówi Malachiasz: „Poślę mego posłańca”, kim jest to „ja”, które mówi? Cóż, mówi Pan Wszechmogący, Jahwe Wszechmogący. Pan Wszechmogący przemawia i mówi: „Poślę MEGO posłańca, który przygotuje drogę przede MNĄ”. Kto? „Przed MNĄ”. Pozwól mi to przeczytać jeszcze raz: „Poślę mojego posłańca, który przygotuje drogę przede MNĄ”. Marek mówi: „Posłaniec przygotowuje drogę przed TOBĄ”, odnosząc się do Jezusa. Jakie to ma powiązanie? „Pan Wszechmogący mówi: Poślę mojego posłańca, aby przygotował mi drogę”, Marek mówi,

że Pan wysłał swojego posłańca, aby przygotował drogę przed Tobą, Jezusem. Mówi, że Jezus jest Panem Wszechmogącym. Więc ten drugi werset tutaj jest potwierdzeniem boskości Boga, że tak jest. W Malachiaszu Bóg mówi, że posłaniec pójdzie przed Bogiem. Kto okazuje się być posłańcem, przed którym idzie? To Jezus, TY, więc zmiana zaimków jest cudowna. Stosuje to, co zostało zastosowane do Boga w Starym Testamencie, Jahwe, Jehowa, w Starym Testamencie, do Jezusa tutaj, tuż przed Księgą Marka.

To trochę zabawne, kiedy ludzie chcą studiować boskość Chrystusa, zawsze sięgają do Ewangelii Jana. Jeśli przychodzą Świadkowie Jehowy i próbują powiedzieć, że Jezus nie jest Bogiem, Jehową, jest bogiem; ludzie zawsze sięgają do Ewangelii Jana. Ale okazuje się, że tutaj w tym cytacie z Malachiasza w zamianie zaimków w ten sposób; widać, że Marek utożsamia Jezusa Chrystusa z Bogiem Wszechmogącym, z Panem Wszechmogącym. To wspaniały cytat, który Marek tam składa. Jest naprawdę spektakularny.

Więc co się dzieje? Więc posłaniec przygotowuje drogę przede MNA, a to odnosi się do Jahwe/Jehowy. Tak to skracają; nawiasem mówiąc, YHWH, widzisz, nie ma tu samogłosek. Niektórzy Żydzi napiszą to w ten sposób, tak samo jak niektórzy Chrześcijanie, ponieważ nie można tego wymówić, ponieważ nie ma tam samogłosek. Powodem, dla którego to robią, jest to, że nie chcą wymawiać imienia Boga w niewłaściwym kontekście, aby było to bluźnierstwo. Więc aby uniknąć bluźnierstwa wobec imienia Boga, usuwają samogłoski, abyś w ogóle tego nie powiedział i w rzeczywistości kończą mówiąc *Adonai*, co oznacza Pan. Zamiast mówić Jahwe, powiedzą *Adonai*, co oznacza Pan, lub powiedzą *hashem*, „imię” lub jakieś podobne peryfrazy.

Więc posłaniec przygotowuje drogę przede MNA, Jehową, okazuje się Jezusem, a Marek to podchwytuje i zmienia cytat. Teraz tutaj, w rozdziale 1 Ewangelii Marka, wersecie 3, jest powiedziane: „Głos wołającego na pustyni: przygotujcie drogę Pańską”, „przygotujcie drogę Jahwe”, „przygotujcie drogę Jahwe”. To pochodzi z Księgi Izajasza 40:3. Marek mówi, że pochodzi to z Księgi Izajasza, więc jest to rodzaj połączonego

cytatu. „Przygotujcie drogę przed Panem”. Kim jest Pan, którego droga jest przygotowywana? To Jan Chrzciciel przygotowujący drogę przed Jezusem. Więc znowu Jezus jest tutaj kojarzony z Jahwe, a „głos wołającego na pustyni” będzie Janem Chrzcicielem, który jest przedstawiony w następnym wersecie w Ewangelii Marka 1:4. Więc wszystko, co próbuję powiedzieć, to ten cytat, oba te cytaty z Malachiasza i Izajasza, oba wskazują na Jezusa jako Jahwe. Że Bóg wyśle „swojego posłańca, aby przygotował drogę przede MNA”, okazuje się, że tym „mną” jest Jezus, ale to także Jahwe, a głos wołającego na pustyni, przygotowującego drogę Pana, okazuje się być Jezusem, a Jan Chrzciciel to wypełni. Więc to są całkiem fajne rzeczy, które się tam dzieją.

M. Czym jest Ewangelia? [40:13- 43:29]

Teraz ewangelia, mówiliśmy o niej jako o dobrej nowinie, dlaczego nazywa się ją „dobrą nowiną”? Chcę tylko zasugerować, jest milion rzeczy, kiedy myślisz o „dobrej nowinie, rydwanach nadchodzących, dobrej nowinie”. Czym jest dobra nowina ewangelii? Zasadniczo kwestie życia i śmierci, że śmierć nie panuje, Jezus zniszczył moc śmierci. Śmierć nie wygrywa na końcu. Śmierć nie wygrywa na końcu, ale jest zmartwychwstanie, jest *anastasis*, jest zmartwychwstanie. Więc życie zwycięża nad śmiercią, grzechem i przebaczeniem – lub grzechy potępiły nas na śmierć. „Wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej”. „Albowiem zapłatą za grzech jest śmierć”. A to, co się dzieje, jest przebaczone przez Jezusa Chrystusa, dobrą nowiną jest to, że nie dźwigamy ciężaru naszego grzechu, że Jezus Chrystus umarł za nasz grzech i że „oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata”. I to jest niesamowita rzecz, grzech, który nas dotyka. Zapłata za grzech, który nas potępia na śmierć, Jezus Chrystus, Baranek Boży, zabiera grzech świata. Pustka i miłość (wielkie przesłanie Jezusa); wiecie, kochajcie się wzajemnie, jak Ja was umiłowalem, w przeciwieństwie do pustki i wyobcowania wynikającego ze zrozumienia, jak samotni jesteśmy we wszechświecie, jak samotni jesteśmy w różnych aspektach naszego życia. Jezus otwiera możliwość miłości, a miłość łączy, łączy ludzi. Oddech życia, wiecie, czym jest oddech życia i po prostu przemija.

Zawsze mówię ludziom, że pracuję w Gordon College. Jeśli odejdę i przeniosę się w inne miejsce w ciągu jednego lub dwóch lat, nikt cię nie będzie pamiętał. To były rzeczy, które uważasz za wielkie osiągnięcia swojego życia, zdajesz sobie sprawę, jak kruche one są. Nikt tak naprawdę nie wie ani się tym nie przejmuje. Znaczenie, czym jest znaczenie? Nasze znaczenie jest w Panu, możliwość służenia Wszechmogącemu Bogu, niezależnie od oddechu życia. To jest pojednanie między Bogiem a ludzkością; pojednanie, w którym Bóg został odsunięty z powodu naszego grzechu, teraz jest pojednanie. Ludzie wracają do Ogrodu Eden. Zasadniczo ludzie zostali wyrzuceni z Ogrodu, odsunięci od Boga, a teraz nagle cała Biblia mówi o tej dobrej nowinie. Że tak, człowiek został wyrzucony z obecności Boga, ale cała Biblia mówi, że Bóg przychodzi do swojego ludu, próbując znaleźć drogę powrotną, aby Bóg mógł Emmanuel, aby mógł mieszkać ze swoim ludem na zawsze. Tak więc to pojednanie jest historią całej Biblii i dlatego Biblia kończy się w Objawieniu rozdział 21 i 22 świątynią naszego Boga, Nowym Jeruzalem zstępującym, i masz to ponowne zjednoczenie Boga i człowieka na wieki wieków. Królestwo niebieskie jest bliskie, a więc tego rodzaju koncepcje są dobrą nowiną. Królestwo niebieskie jest bliskie, i rzeczywiście tak jest, wierzę. Tak więc dobra nowina i jest milion innych rzeczy (to tylko niektóre abstrakcyjne rzeczy, o których chcemy pomyśleć).

N. Człowieczeństwo i boskość Jezusa w Ewangelii Marka [43:29-46:13]

Teraz księga Marka jest interesująca. Mateusz przedstawi Chrystusa jako króla, Jan wiele zrobi jako Chrystus, syn Boży. Marek przedstawia Chrystusa w bardzo ludzki sposób. Marek 2:16, widzisz Jezusa jedzącego, widzisz go pijącego w rozdziale 15 werset 36. Widzisz Jezusa głodnego, czy Jezus kiedykolwiek był głodny? W rozdziale 11 werset 12 widzisz Jezusa głodnego. Następnie Jezus dotyka ludzi, rozdział 1 werset 41, dotyka ludzi. Następnie w rozdziale 3 werset 5 (nawet mam to tutaj wymienione), Jezus się złości. Powiedzieliśmy, że wcześniej był facet ze zdeformowaną ręką, a faryzeusze przyprowadzili go do Jezusa, aby zobaczyć, czy uzdrowi go w szabat, a Jezus wtrąca się do ich sprawy i mówi: „Hej człowieku” i patrzy na nich ze złością, „a Jezus patrzy na

nich ze złością”. Więc Jezus złości się na faryzeuszy, ponieważ chcą uczcić szabat zamiast tego faceta ze zdeformowaną ręką. Więc Jezus uzdrawia człowieka ze zdeformowaną ręką i mówi: „Dobrze jest czynić dobro w szabat”. Więc Jezus ich poprawia. To jest dość interesujące, Raymond Brown, wspaniały teolog rzymskokatolicki, który dużo pisał o Ewangelii Jana i ewangeliami, Brown powiedział, że gdybyśmy mieli tylko Pawła, mielibyśmy teologię Chrystusa; Marek przedstawia oblicze Chrystusa. Zgodziłbym się z tym, że Marek przedstawia Chrystusa w bardzo ludzki sposób. Więc możesz zobaczyć ludzką stronę Jezusa w Marku.

Teraz Chrystus jest boski w księdze Marka, tak, jest kilka rzeczy, które powiedzieliśmy. Jan zaczyna chrzczyć, aby przygotować drogę przed Jezusem, powiedział, „przed drogą Pańską”. Marek rozdział 1 werset 11 mówi: „Ty jesteś moim synem”. I tak naprawdę cytuje Psalm rozdział 2 werset 7, synem Bożym jest Mesjasz. Więc Marek ma tutaj kolejny cytat ze Starego Testamentu z Psalmu rozdział 2, to jest kolejny; tak naprawdę możesz się w to zagłębić i rozwinąć całą rzecz na temat Psalmu rozdział 2. Kim jest ten „syn”, o którym jest tutaj mowa, „Ty jesteś moim synem, dziś cię zrodziłem i stałem się twoim ojcem”? Również stwierdzenie, gdy pochodzi od Jana Chrzciciela, „w tobie mam upodobanie”, i ta koncepcja cierpiącego sługi, na którego Bóg złoży swojego ducha i przyniesie wyzwolenie i sprawiedliwość na ziemi. Więc tego rodzaju rzeczy, więc Jezus jest tam uważany za syna Bożego.

O. Samoidentyfikacja Jezusa jako Syna Człowieczego [46:13-50:30]

F: połącz LUB; 46:13-62:54; Syn Człowieczy

Teraz chcę zmienić temat, a będą dwie ważne rzeczy, które chcę omówić w Ewangelii Marka, a są to dwie ważne rzeczy – dużo mówiliśmy o osobistym tle (publiczność rzymska). Dwie rzeczy, które pojawiają się w Ewangelii Marka: po pierwsze, samookreślenie Jezusa. Jak Jezus się identyfikuje? Jak Jezus siebie nazywa? Jezus nazywa siebie wielokrotnie, jeśli chodzi o jego własną samookreślenie, Jezus nazywa siebie Synem Człowieczym. Więc po prostu chcę to przejrzeć i omówić, co Jezus ma na myśli pod tym terminem „Syn Człowieczy”? Co oznacza termin Syn Człowieczy?

Więc najpierw chcemy porozmawiać o tym, co oznacza termin „syn”? Co oznacza syn czegoś lub czegoś, co oznacza Syn Człowieczy? Czasami oznacza to, że jeśli Jezus jest synem Józefa, co to oznacza? Jeśli Salomon jest synem Dawida, co to oznacza? Więc w przypadku Jezusa Józef nie był jego prawdziwym ojcem, ale był synem, w pewnym sensie adoptowanym do rodziny (w pewnym sensie jego ojczymem). Dawid i Salomon, wiesz Salomon, syn Dawida, mówisz o prawdziwych synach. Ale wtedy termin „syn” może również oznaczać nie tylko syna w bezpośredniej relacji ojciec-syn, ale może również przeskoczyć o tysiąc lat, więc masz syna Dawida. Więc syn Dawida przeskoczyłby o 1000 lat; masz Dawida jako ojca, Jezusa Chrystusa jako syna Dawida (to 1000 lat). Jezus Chrystus jako syn Abrahama (2000 p.n.e.), to kolejne, około 2000 lat. Więc syn niekoniecznie oznacza „bezpośredni syn”, syn może oznaczać 1000 lat, że jesteś potomkiem, jesteś potomkiem, nie musi oznaczać bezpośredniego syna.

Inną rzeczą, którą powiedzielibyśmy, jest jego duchowy syn. Czy pamiętasz, że Piotr powiedziałby, że Marek jest jego synem w 1 Piotra 5:13? Tymoteusz, w 1 Koryntian 4:17, Tymoteusz zostałby nazwany synem Pawła. Paweł nazwałby Tymoteusza swoim synem i wiemy, że Paweł nie był ojcem Tymoteusza, ale wiemy, że był duchowym ojcem. Tak więc termin „syn” może oznaczać „duchowego syna” lub może oznaczać dosłownego syna (jak pierwsze pokolenie), ale może również przejść do potomków lub potomków szerzej.

Na koniec (i prawdopodobnie najważniejsze dla nas) mówimy, że „syn” może mieć charakter. „Syn” oznacza „ma charakter”. Więc kiedy mówimy, „Jakub i Jan są synami gromu”, co to oznacza? Oznacza to, że mają charakter, cechę bycia gromkami. Pamiętasz, jak Jakub i Jan chcieli sprowadzić ogień z nieba w Ewangelii Łukasza. Opisano ich, że chcieli sprowadzić ogień z nieba. Więc są „synami gromu”. Barnaba; *bar* oznacza „syn”, a *nabas* oznacza „pocieszenie”. Więc Barnaba to „syn zachęty” lub „syn pocieszenia”. „Syn” oznacza, że Barnaba jest zachęcającym typem osoby. Więc nawet dzisiaj używamy tego zwrotu; syn – i zwykle używamy tego w negatywnym kontekście w mojej głowie, ale syn czegoś tam. Nie mówisz, że ich rodzic to miał, ale mówisz, że ich rodzice mieli tę cechę. Więc Syn Człowieczy oznacza, że ma jakość, człowieka. Więc

chcemy się temu przyjrzeć. Samoidentyfikacja Jezusa i wyraźne wzmianki o Cezarei Filipowej w Ewangelii Marka – Mateusza rozdział 16, ale także w Ewangelii Marka 2:10. Jezus przychodzi z Cezarei Filipowej, pyta swoich uczniów, „za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” Sprawdź to: „Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” Oni odpowiedzieli, „a kim jest Syn Człowieczy?” Jezus identyfikuje się, „za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” Oni odpowiedzieli, „Jedni mówią, że Jan Chrzciciel, inni, że Eliasz, jeszcze inni, że Jeremiasz albo jeden z proroków”. „A co z wami?” zapytał, „za kogo wy mnie uważacie?” Syn Człowieczy, za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego, za kogo wy mnie uważacie? „Odpowiedział Szymon Piotr: Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”. Tak więc Jezus identyfikuje siebie za pomocą tego zwrotu.

P. Niuanse Syna Człowieczego – Identyfikacja i autorytet [50:30-53:36]

Teraz chcę omówić pięć niuansów tego terminu Syn Człowieczy. Będzie pięć niuansów lub pięć aspektów tego, i chcę użyć tego akrostychu: IASED. Pierwszy z nich, myślę, identyfikuje go z ludzkością, że jest Synem Człowieczym. To znaczy, że Jezus jest prawdziwie człowiekiem. Więc w Ewangelii Mateusza, rozdział 8, werset 20, jest powiedziane: „Lisy mają nory, ptaki powietrzne mają gniazda, lecz Syn Człowieczy nie ma gdzie położyć głowy”. Innymi słowy, to co próbuje powiedzieć, to że Syn Człowieczy jest bardzo ludzki i nie tylko jest człowiekiem, ale jest istotą ludzką i nie ma gdzie położyć głowy. Więc pokazuje to jego identyfikację z ludzkością, że całkowicie identyfikuje się z ludzkością, nawet do punktu braku mieszkania.

Autorytet, innym aspektem tej kwestii Syna Człowieczego jest ta idea autorytetu. Ewangelia Marka, rozdział 2, werset 10, mówi: „co jest łatwiej, powiedzieć do paralityka”, pamiętasz tę historię? Ten facet jest sparaliżowany; nie może chodzić. Ma czterech przyjaciół, najwyraźniej, albo nie wiemy ilu, ale są jego przyjaciele. Jego przyjaciele podnoszą go na tym łożu; nie mogą wnieść łoża do Jezusa, ponieważ dom jest pełen ludzi. Więc to, co robią, to wchodzi na dach – teraz musisz zrozumieć, że to nie jest Nowa Anglia, wasze dachy są strome, ponieważ macie tak dużo śniegu, dachy są płaskie. Więc wychodzą na płaski dach, który jest zrobiony z błota (wszystko jest

zrobione z błota i skał, a także z obudowy. Kopia w dół przez dach – i zawsze zastanawiam się, co myślał Jezus, gdy głosił kazanie, a ludzie kopią przez dach i całe to błoto i tynk spadają na rzeczy. Potem nagle zrzucają tego gościa na matę z linami lub czymś takim prosto na kolana Jezusa. Wszyscy oczekują, że Jezus powie: „Wstań i chodź, właśnie cię uzdrowiłem”. Co mówi Jezus? Jezus tego nie robi. „Co jest łatwiej powiedzieć do paralityka? „Twoje grzechy są odpuszczone” czy „Wstań, weź swoje łoże i chodź”? Ale abyście wiedzieli, że Syn Człowieczy ma na ziemi władzę odpuszczania grzechów, rzekł do paralityka: Mówię ci, wstań, weź swoje łoże i idź do domu”. Wszyscy byli zdumieni. Podeszli do niego i powiedzieli: „Wow, On może odpuszczać grzechy? Któż może odpuszczać grzechy, oprócz samego Boga?” Więc to jest tutaj duży czynnik dla autorytetu Jezusa, że Jezus ma zdolność odpuszczania grzechów, ale Jezus może również uzdrowić paralityka, mówiąc: „wstań, weź swoje łoże i idź do domu”. I ten facet robi to przez wypowiedziane słowo Jezusa. Więc Syn Człowieczy ma autorytet na ziemi, aby czynić te rzeczy. Więc termin tutaj z Synem Człowieczym jest pozycją autorytetu.

P. Niuanse Syna Człowieczego – cierpienie [53:36-57:45]

Teraz ten jest, myślę: „bardzo interesujący. W Starym Testamencie masz dwa nurty myślenia w odniesieniu do Mesjasza. Masz to, co Żydzi w dawnych czasach nazywali Mesjaszem ben-David. *Ben* oznacza „syn”, Mesjasz, *meshiah* oznacza namaszczony; Mesjasz, namaszczony. Ben-David był „synem Dawida” z 2 Samuela 7:14 i dalej, gdzie Bóg mówi, że „dziś uczynię ci dom, a dom będzie trwał na wieki. Będzie jeden z twoich potomków, Dawid, który będzie zasiadał na tronie Izraela na wieki”. Nazywali go „synem Dawida”. Więc dostajesz tego nadchodzącego Mesjasza i lwa kładącego się z barankiem i z nim rządzącego laską sprawiedliwości i prawa, a pokój i harmonia przychodzą na ziemię. Dostajesz wszystkie te wspaniałe przepowiednie przyszłości tego nadchodzącego Mesjasza, którego mają oczekiwać.

Z drugiej strony, i ta zagadka, jest jeszcze inny aspekt Mesjasza w Starym Testamencie, który jest prawdziwie negatywny. To cierpiący sługa Mesjasz, możesz to zobaczyć w znakomity sposób w Izajasza 53: „będzie jak owca prowadzona na rzeź... a

jego ranami jesteśmy uzdrowieni”. Jego ranami jesteśmy uzdrowieni, wszyscy jak owce zbłądziliśmy „a Pan włożył na niego nieprawość nas wszystkich”, Izajasz 53. Niektórzy ludzie mówili wtedy, że był Mesjasz ben-Joseph. Pamiętasz, jak Józef został wtrącony do więzienia. Józef został sprzedany jako niewolnik do Egiptu i Józef został wrzucony do więzienia i nazwali go Mesjaszem ben-Josephem, synem Józefa.

Termin Syn Człowieczy w księdze Marka obejmuje zatem pojęcie cierpienia. Tak więc ten Mesjasz, ten Syn Człowieczy, ma pojęcie nie Mesjasza ben-Dawida, jest tam nadchodzącym królem, który będzie rządził, ale ma także Mesjasza ben-Josepha, cierpiącego sługę. Teraz pozwólcie, że przeczytam wam kilka wersetów z Marka, to są wspaniałe wersety: „I zaczął ich nauczać, że Syn Człowieczy musi wiele cierpieć, że będzie odrzucony przez starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, że będzie zabity, ale po trzech dniach zmartwychwstanie. Mówił o tym wyraźnie Piotr, wziął Go na bok i zaczął Go upominać: „Zejdź mi z oczu, szatanie, rzekł mu Jezus, nie myślisz o tym, co Boże, ale o tym, co ludzkie”. Mówi się, że Syn Człowieczy musi cierpieć, więc masz takie pojęcie, że Jezus jest Synem Człowieczym, że cierpienie jest tego częścią. Tak więc jest 8:31, 9:31 i prawie 10:31, trzy z rzędu. 9:31 mówi, że zostanie zabity, mówi im: „Syn Człowieczy będzie wydany w ręce ludzi, zabiją Go, ale po trzech dniach zmartwychwstanie. Ale oni nie rozumieli, co miał na myśli i bali się Go o to zapytać”. Zauważ, że uczniowie boją się zapytać. Wrócimy do tej idei strachu później. Następnie w rozdziale 10, wersecie 33, zostanie zdradzony. „Znowu wziął dwunastu na bok i powiedział im, co się z Nim stanie. „Idziemy do Jerozolimy” — powiedział — „A Syn Człowieczy [ponownie używając siebie jako samoidentyfikacji jako Syn Człowieczy] będzie wydany arcykapłanom, uczonym w Piśmie. Oni skażą Go na śmierć i wydadzą”. Tak więc zasadniczo mówiąc o zdradzie, że Judasz Go zdradzi, poganie będą Go wyśmiewać i pluć na Niego, ubiczować Go i zabić, a trzy dni później zmartwychwstanie [dobra nowina]. Tak więc Syn Człowieczy ma tę ideę w Księdze Marka o cierpiącym słudze i jest to ważny temat w Księdze Marka.

R. Niuanse Syna Człowieczego – eschatologiczne i boskie [57:45-62:54]

Teraz, to jest naprawdę trudne i musisz to na pewno zrozumieć. To jest eschatologiczny Syn Człowieczy. Kiedy mówisz eschatologiczny, co masz na myśli pod tym terminem? Termin eschatologiczny, *eschaton* oznacza „koniec”. Więc eschatologia to badanie czasów ostatecznych. Ludzie, którzy są w Księdze Daniela i Objawieniu, to trochę zabawne, że niektóre kościoły są w Rzymianach i Galatach i wszystko musi być zrozumiane przez pryzmat Pawła w kwestii Jezusa. Reszta Biblii jest rozumiana przez Rzymian i Galatów, a oni szczytą się tego rodzaju hermeneutyką. Są inni ludzie, którzy są bardziej w eschatologii. Rozumieją całą Biblię w odniesieniu do Daniela i Objawienia. Więc możesz spojrzeć nawet na różne szkoły i różne szkoły będą podkreślać Rzymian i Galatów, a inne szkoły będą podkreślać Daniela i Objawienie. Chodzi mi o to, że musimy zrozumieć całą Biblię przez całą Biblię. Najlepiej zacząć od Księgi Rodzaju i przeczytać ją tak, jak została napisana, zamiast używać tych kilku ksiąg do zrozumienia Biblii. Wracając do tej eschatologii, sprawdźmy tutaj Jezusa. To naprawdę niesamowite rzeczy. Marek 14:61; to jest na końcu, Jezus, po tym, jak arcykapłan go zapytał – więc arcykapłan zamierza skazać go na śmierć i ukrzyżować. Arcykapłan mówi: „Czy ty jesteś Mesjaszem, synem błogosławionego?” „Ja jestem”. Powiedział Jezus. Czy ty jesteś Chrystusem? Chrystus jest *Mesjaszem*, czy ty jesteś Mesjaszem, synem błogosławionego? „Ja jestem”, powiedział Jezus, „i ujrzycie Syna Człowieczego”. Widzisz, jak to zmienia? Czy ty jesteś Chrystusem, synem błogosławionego, błogosławiony jest używany w odniesieniu do Boga (czy ty jesteś synem Bożym?). „Ja jestem”, powiedział Jezus, „i ujrzycie Syna Człowieczego siedzącego po prawicy Wszechmocnego, przychodzącego na obłokach niebieskich”. Arcykapłan rozdarł swoje szaty. „Po co nam jeszcze świadkowie?” powiedział, „Słyszeliście jego bluźnierstwo”. A teraz, czym jest to bluźnierstwo? Otóż okazuje się, że Jezus cytuje: „Ujrzycie Syna Człowieczego przychodzącego w obłokach” z Księgi Daniela 7:13. W przypadku Księgi Daniela 7:13 (musisz zrozumieć tło Starego Testamentu) – kto w Starym Testamencie jeździ na obłokach? Kto przybywa na obłokach? Kto jeździ na rydwanach obłoków? Cóż, mówisz, że w Starym Testamencie to Baal jeździ na obłokach, ale potem mówisz: „Nie,

Stary Testament to koryguje w miejscach takich jak Psalm 68, gdzie jest powiedziane: „Jehowa jest tym, który jeździ na obłokach”. Bóg, Jehowa, Jahwe, Pan jest tym, który jeździ na obłokach. Teraz Jezus mówi, że zobaczysz Syna Człowieczego – jak on sam siebie nazywa? – „Syna Człowieczego”. Zobaczycie Syna Człowieczego zlatującego na obłokach. Kapłani zrozumieli, arcykapłan zrozumiał dokładnie, co mówił Jezus. Jezus mówił, że jako Syn Człowieczy, w Księdze Daniela, przychodził na obłokach nieba na sąd ostateczny, że Jezus mówił „Ja jestem Bogiem”. Dlatego arcykapłan rozdziera swoje szaty i mówi: „To jest bluźnierstwo”. Rzeczywiście, nie nazwałbym tego bluźnierstwem, ponieważ był Bogiem, ale Jezus wtedy, możecie zrozumieć, dlaczego wpada w panikę; ponieważ cytuje fragment o Synu Człowieczym. Syn Człowieczy, ten tytuł jest wymieniony w Księdze Daniela 7:13 i odnosi się do Boga przychodzącego na obłokach. Więc „słyszeliście jego bluźnierstwo”, pięknie jest, jak Jezus używa tego terminu, Syn Człowieczy, aby odnieść się do swojego bóstwa. Arcykapłan wpada wtedy w panikę z tego powodu.

Na koniec, to jest nasz ostatni punkt (i jest on w zasadzie taki sam jak poprzedni), to znaczy, że termin „Syn Człowieczy” w rzeczywistości oznacza lub jest odnoszony do bóstwa. Więc masz tę ideę Syna Człowieczego przychodzącego na obłokach niebieskich, która w rzeczywistości odnosi się do bóstwa. Tak więc termin „Syn Człowieczy” ma wiele aspektów i zasadniczo ma identyfikację z istotami ludzkimi, że jest całkowicie człowiekiem, czuje, nie ma gdzie położyć głowy; jest autorytatywny, uzdrawia ludzi swoim słowem, odpuszcza grzechy; jest cierpiącym sługą, jest Mesjaszem ben-Josephem – cierpi, zostanie zdradzony; jest eschatologiczny, przychodzi na obłokach niebieskich przy końcu świata i naprawi wszystko. Syn Człowieczy naprawi wszystko. Tak więc są to aspekty tego terminu „Syn Człowieczy”. To złożony termin. Jezus identyfikuje się za pomocą tego określenia, Syn Człowieczy, jest to więc określenie naprawdę znaczące.

S. Czym jest Tajemnica Mesjasza? [62:54-64:58]

Teraz nasz następny ważny temat, a to jest – zajmiemy się tym przez kilka minut i zakończymy tym – to jest pojęcie tajemnicy mesjańskiej. Każdy z was, kto czytał

Ewangelię Marka, wie, że to może być problem. Dlaczego Jezus powiedział ludziom, żeby nie mówili, kim jest? Czym więc jest tajemnica mesjańska? Dlaczego Jezus powiedział ludziom, żeby nie mówili, co zrobił? Uzdrawiał kogoś, a potem mówił: „Hej, nikomu o tym nie mów”. Właściwie, zwykle, gdy mówi, żeby nikomu o tym nie mów, to zazwyczaj idą i mówią wszystkim. Więc niektórzy ludzie myślą, że to rodzaj odwróconej psychologii. Jezus powiedział, żeby nikomu nie mówić, żeby im powiedzieli. Myślę, że trzeba być ostrożnym z tym podejściem, ale Jezus tak robi – i jeśli to czytałeś, prawdopodobnie zastanawiałeś się, dlaczego Jezus to mówi?

Podam kilka przykładów. W Ewangelii Marka 3:11 czytamy: „A gdy duchy złe Go ujrzały, padły przed Nim i wołały: Ty jesteś Synem Bożym”. Teraz, jakie jaśniejsze stwierdzenia, masz demony padające i mówiące: „Ty jesteś Synem Bożym”, „lecz On surowo im przykazał, aby nie mówili, kim On jest”. Oto jeden z fragmentów z Ewangelii Marka 1:44, kiedy Jezus uzdrawia trędowatego. „Wtedy Jezus natychmiast go odprawił, nakazując mu: „Uważaj, abyś nikomu o tym nie mówił, ale idź, pokaż się kapłanowi i złoż ofiarę, którą przepisał Mojżesz za twoje oczyszczenie, na świadectwo dla nich”. Zamiast tego wyszedł, aby swobodnie mówić i rozgłaszać nowiny”. W rezultacie, ponieważ ten facet wyszedł i rozgłosił te rzeczy, powiedziano, że „Jezus nie mógł już jawnie wejść do miasta”. Więc najwyraźniej tłumy stały się tak duże, że nie mógł sobie z nimi poradzić, ponieważ ten facet rozprzestrzenił te rzeczy dookoła. Jak więc postępować z tą tzw. Tajemnicą Mesjańską, zgodnie z którą Jezus prosił ludzi, aby nie mówili?

T. Możliwe rozwiązanie tajemnicy mesjańskiej [64:58-70:48]

G: Połącz ST; 62:54-70:48; Tajemnica Mesjasza

Chcę wam zasugerować, że to nie jest monolityczna koncepcja. W rzeczywistości obejmuje ona trzy różne grupy odbiorców, do których Jezus zwraca się, mówiąc: „nikomu nie mów”. Jedną z nich będą osoby, które uzdrawia. Mówią, że uzdrowił trędowatego i powiedział mu: „nikomu nie mów”, a on oczyszcza ich z trądu. Mówi: „Idź i pokaż swoje przedstawienie kapłanowi, kapłan uzna cię za czystego lub nieczystego”. Tak właśnie robiono w Starym Testamencie. Więc mówi tym, którzy zostali uzdrowieni,

żeby tego nie robili. Dlaczego Jezus powiedział im, żeby tego nie robili? Dlaczego Jezus mówi im, żeby poszli do kapłana? Myślę, że Jezus nie chciał być znany jako magik, ani też nie chciał, żeby ludzie przychodzili do niego tylko dlatego, że był magikiem i że zrobi na nich jakieś sztuczki. Więc dlatego, że ci ludzie byli uzdrawiani, nie chciał tego wszystkiego. Teraz jednym z problemów, które widzimy tutaj, jest to, że kiedy uzdrowieni ludzie wyszli, Jezus nie mógł już wejść do miasta. Tłumy były tak duże, że nie mógł nawet wejść do miasta. Więc Jezus, myślę, powiedział: „ciszej”, ponieważ nie chciał być znany jako magik. Więc myślę, że do uzdrowionego powiedział: „Okej, wiem, że cię uzdrowiłem, ale nie mów o tym wszystkim, ponieważ nie chcę, żeby oczekiwali, że po prostu uzdrowię wszystkich i że jestem magiem”.

Drugą kategorią osób, którym nakazuje nic nie mówić, są demony. Kilkakrotnie demony padają i mówią: „Jesteś Synem Bożym”, a Jezus mówi: „Nie mów nic”. Myślę, że demony, myślę, że to w zasadzie demony nie mówią, kim jest, ponieważ demony reprezentują Szatana i wszystkie siły zła, a on mówi, że to zły PR. „Nie chcę, żeby te demony mówiły, kim jestem, ponieważ to zły PR”. To tak, jakby powiedzieć, że Hitler mówi, że jesteś miłym facetem. Hitler mówi, że jestem miłym facetem — mówi, że jestem miłym facetem po tym, jak zabił 6 000 000 ludzi. Ktoś zły mówi coś miłego o tobie, więc prawdopodobnie ty też jesteś zły. Więc mówi: „Nie chcę takiego PR, ponieważ demony są kłamcami, oszustami i złem”. Wszyscy wiedzą, że są złe, a on nie chce świadectwa ich złych słów. Więc powiedział im: „Demony, nie mówcie ludziom, że jestem synem Boga. To nie leży w waszej gestii”.

Na koniec, nawet uczniowie, i to jest ciekawe, pozwólcie, że zobaczę, czy mogę wyciągnąć dla was ten werset. Rozdział 9 z uczniami, w Ewangelii Marka 9:9 Jezus mówi im, aby nikomu nie mówili o tym, co widzieli (właśnie widzieli przemienienie), dopóki Syn Człowieczy nie zmartwychwstanie. Co to oznacza? Myślę, że uczniowie mieli bardzo mało pojęcia o Jezusie. Uczniowie w wielu miejscach Jezus mówi: „Wy wciąż nie rozumiecie zakwasu, wciąż nie rozumiecie tych rzeczy”. Są na przemienieniu; chcą zbudować trzy chaty dla Mojżesza, Eliasza i Jezusa. Nadal nie mają pojęcia, co naprawdę robić, że syn Boży jest Synem Człowieczym. W dużej mierze mówi uczniom,

aby nikomu nie mówili, dopóki nie nastąpi zmartwychwstanie. Po zmartwychwstaniu będą mieli prawdziwą wizję tego, kim naprawdę był Jezus i co był przeznaczony, powołany i miał zrobić. Dlatego myślę, że w przypadku uczniów chodzi o zrozumienie, dopóki nie otrzymają oświecenia Ducha Świętego poprzez zmartwychwstanie.

Więc dostajesz te trzy grupy ludzi, do których zwraca się w tej mesjańskiej tajemnicy, mówiąc: „trzymajcie to pod kapeluszem”. Uzdrawionych, Jezus nie chce być znany jako magik; demony, nie chce ich aprobaty z powodu złych skojarzeń; i uczniów, głównie dlatego, że uczniowie muszą zrozumieć pełny obraz tego, kim On jest, zanim pójdą i opowiedzą o przemienieniu i muszą lepiej to zrozumieć.

To tyle, co chcę dziś powiedzieć w Ewangelii Marka. Przyjrzelśmy się osobie Marka, jego relacji z Pawłem, jego relacji z Piotrem. Przyjrzelśmy się Markowi pod kątem boskości Chrystusa i tym pierwszym kilku wersetom i temu, jak cytuje proroctwo Izajasza, które okazuje się pochodzić z Księgi Wyjścia i Malachiasza; a z Księgi Izajasza wspaniale przedstawia Jezusa Chrystusa jako tego, przed którym droga jest przygotowana jako Bóg, jako Jehowa. Następnie zbadaliśmy również termin „Syn Człowieczy”. Przyjrzelśmy się również tajemnicy mesjańskiej. Te dwie rzeczy są naprawdę ważne w Ewangelii Marka. Okej, na tym zakończymy. Następnym razem podejmiemy i dokończymy Ewangelię Marka. Dzięki za dołączenie do nas.

Transkrypcja : Jesse Steele
 Edytowane przez Ben Bowden
 Wstępnie zredagowane przez Teda Hildebrandta